

zahvalnost & radost 1/2021

Sadržaj	Strana
Služenje	1
Autoritet Božje riječi	6
Pomoć na putu vjere: Ovisnost, Nošenje križa	13
Biblijske slike i simboli: štit, mač	16

Dragi čitatelji,

u prošloj godini objavljena su tri broja časopisa. Nadam se da ste imali blagoslov čitajući ih. Cijenim vaše povratne informacije i razmišljanja.

Mnoge promjene dogodile su se u svijetu u proteklih godinu dana. Iako te promjene u izvjesnoj mjeri utječu i na nas kao Božju djecu, one ne utječu na naš odnos s Bogom, na naš život vjere i na našu zadaću koju imamo ovdje na zemlji, naime, da služimo Bogu.

Ohrabrujuće je da se u zadnje vrijeme pojavljuje sve više mladih ljudi koji su povjerovali u Gospodina Isusa i koji mu žele služiti. Ohrabrujuće je i to što neki vjernici koji su kraće ili duže vrijeme bili u raznim crkvenim sustavima, gdje su se susreli s raznim krivim učenjima i bili silno zbunjeni, sada marljivo proučavaju Božju riječ i žele služiti Bogu ispravno, to jest u skladu s Božjom riječju.

Ako mislite da bi ovaj časopis mogao koristiti nekome tko je u potrazi za istinom, preporučite mu ga. Na raspolaganju su i dobra objašnjenja (tumačenja) koja se mogu nabaviti po vrlo povoljnim cijenama (www.zivarijec.blogspot.com). Većina knjiga može se čitati i na internetu (www.gbv-online.org).

*Uz srdačan pozdrav,
vaš Urednik*

Služenje

Dragi prijatelji,

Život kršćanina treba biti uravnoteženo primanje i davanje. Treba biti poput spremnika u koji voda na jedan otvor može dotjecati, a na drugi otjecati. Kršćanin koji samo prima a nikada ne daje, postaje zaneseni mistik. Onaj pak koji je toliko zaokupljen davanjem da ne nalazi vremena primati u sebe, doživjet će duhovnu propast.

Kao što sam spomenuo u prethodnom pismu, svako služenje mora proizići od sjedenja kod nogu Gospodina Isusa, to jest od slušanja Njega i zajedništva s Njim. To smo vidjeli kod Marije u pogledu štovanja. Ona je u pravi trenutak pomazala noge Gospodina Isusa skupljenom pomašću. Zašto? Zato što je često sjedila do Njegovih nogu te tako upoznala Njegovu osobu i Njegove misli. Marta mu je također služila, nakon što je najprije u svojoj žalosti primila utjehu od Njega.

U ta dva primjera vidimo dva vida služenja za kršćane. U Mariji vidimo onaj vid koji je usmjeren prema Gospodinu, to jest prema Bogu, a u Marti onaj vid koji je usmjeren prema ljudima. Tako u 1. Petrovoj 2,5 čitamo u da smo mi „sveto svećenstvo“, da prinosimo „duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kri-

stu.“ Odmah zatim u devetom retku vidimo da smo „kraljevsko svećenstvo“, da razglašujemo „vrline onoga koji vas je iz tame pozvao u svoje prekrasno svjetlo.“ Sada ćemo promotriti ovaj drugi vid služenja. Prvi vid smo razmatrali kad smo govorili o Gospodnjoj večeri i štovanju.

Temeljno načelo Svetog pisma je to da tu službu trebamo dobiti po Gospodinovu nalogu i trebamo je izvršavati u odgovornosti prema Njemu. To je, sigurno, jasno svakome tko je promišljao o tome. Onaj tko služi, ljudima prenosi Božju poruku. Može li, onda, biti drugačije negoli da takve ljude poziva sâm Bog i daje im darove koji su im potrebni? U Efežanima 4,7-12 (u svezi sa Psalmom 68,18) stoji da je uskrslu Gospodin primio darove i podijelio ih svojim. To potvrđuju sva druga mjesta u Pismu koja također govore o tom predmetu.

On poziva koga sâm hoće

„I uzađe on na goru te pozva k sebi one koje sâm htjede; i dođoše oni k njemu. I odredi Dvanaesticu da budu s njim i da ih šalje propovijedati“ (Mk 3,13-14).

Tema ovog odjeljka je pozivanje dvanaestorice apostola. Zadatak koji su

oni primili ne možemo usporediti s onime što Gospodin sada daje svojim slugama. Oni su, prema Mateju 10, trebali propovijedati samo Židovima. Nakon što je Gospodin bio odbačen od strane Židova i kad je dovršio djelo na križu, dao im je (u Marku 16,15) novu zadaću, naime, da idu u sav svijet. No načela njegovog poziva ista su u oba slučaja.

U ovom odjeljku vidimo tri važne činjenice: kao prvo, Gospodin poziva koga on hoće; kao drugo, poziva ih da budu kod njega; kao treće, šalje ih propovijedati. Prvo je načelo koje sam naveo u podnaslovu. Gospodin poziva svoje djelatnike sukladno svojoj volji. Jeremiji je rekao: „Prije negoli sam te oblikovao u utrobi, znadoh te; i prije negoli si izišao iz maternice posvetio sam te i odredio te za proroka narodima“ (Jer 1,5). Vrlo slično rečeno je i o Ivanu Krstitelju u Luki 1,13-17. Pavao pak o sebi piše: „Ali kada se svidjelo Bogu, koji me od majčine utrobe odvojio i pozvao svojom milošću, objaviti Sina svojega u meni da ga propovijedam među poganima ...“ (Gal 1,15-16).

Nijedan čovjek, nijedan Božji sluga, pa čak ni crkva, nema ništa s pozivanjem Gospodinovog djelatnika. Gospodin je zadržao to pravo za sebe. Kao što vidimo u navedenim odjelcima iz Jeremije i poslanice Galaćanima, priprema za taj poziv počinje već od rođenja, ili čak prije njega, i nastavlja se dokle god Gospodin ne pozove određenu osobu nakon njezina obraćenja.

Da budu s njim

Na što poziva Gospodin? Poziva li on nekoga odmah nakon što se obratio da učini neko veliko djelo? On je po-

zvao učenike „da budu s *njim*“! Nužan uvjet za svaku istinsku službu za Gospodina jest to da se bude s Njim te da se na taj način bude poučen od Boga. Prošlo je dosta vremena između Marka 3,13 i Marka 6,7 kada je Gospodin izaslao svoje učenike. A kada su izvršili svoju osobitu zadaću, Gospodin ih opet uzima k sebi da budu nasamo s njim. Ni jedna služba ne može biti stvarno blagoslovljena ako sluga nije izišao iz Gospodinove prisutnosti i ako se po njezinu dovršenju opet ne vrati tamo. Činimo li i mi kao i apostoli? „I okupiše se apostoli oko Isusa i izvještije ga o svemu, što su činili i što su naučavali“ (Mk 6,30.31). Kako li je za njih moralo biti blagoslovljeno i poučno to kad ih je Gospodin uzeo na stranu kako bi u miru mogao razgovarati s njima „o svemu, što su činili i što su naučavali“. Ako bismo i mi to više činili, ne bi li naša služba bila više blagoslovljena?

Mi ne možemo biti u tjelesnom pogledu kod Gospodina, kao nekoć učenici, ali možemo biti duhovno s njim. U Ivanu 14,21 piše: „Onaj tko ima moje *zapovijedi* i čuva ih, on je taj koji me ljubi; a tko ljubi mene, njega će ljubiti moj Otac; i ja ću ga ljubiti i sebe mu očitovati.“ A u 23. retku slijedi: „Ako me tko ljubi, držat će moje *riječi* i Otac moj će ljubiti njega; i doći ćemo k njemu i *kod njega se nastaniti*.“

Ljubav prema Gospodinu pokazuje se držanjem Njegovih zapovijedi! (Vidi i 1. Ivanovu 5,3.) Kakva je to proturječnost kada netko kaže da ljubi Gospodina, a istodobno neprestano postupa protivno Gospodinovom zapovijedima!

Ali 23. redak ide još i dalje. Ako netko stvarno ljubi Gospodina Isusa, neće biti

zadovoljan samo time da čini ono što je Gospodin izričito zapovjedio. Njemu će biti dovoljna samo Gospodinova želja kao izražaj njegove volje. Ljubav čezne za time da mu ugodni. U Novom zavjetu nema mnogo osobitih zapovijedi, ali Gospodin otkriva svoje misli u svojoj Riječi, u očekivanju da će to biti dovoljno njegovima da postupaju sukladno tome; i tamo gdje je to slučaj, Otac i Sin doći će i nastaniti se kod takve osobe. Tako i mi danas možemo biti *s njim*. A to je nužno da bismo bili istinski osposobljeni za službu koju on želi da činimo.

Odaslani od njega

U Marku 6,7 Gospodin odašilje učenike. On ih je poučio, i zato su bili osposobljeni za službu koju ih je odredio. Po mišljenju ljudi to nije bilo tako. Oni su u njima vidjeli „neobrazovane i neuke ljude“ (Dj 4,13); a takvi su po ljudskim mjerilima i bili. Nisu završili studij teologije onog doba. Nisu poznavali različita rabinska tumačenja Biblije. Gospodin ih je pozvao izravno iz njihovih uobičajenih djelatnosti. Ali bili su *s njim*. To su vidjeli i njihovi neprijatelji (Dj 4,13). Zato ih je Gospodin mogao upotrijebiti za najvažniju službu. Na Petrovu propovijed u jednom danu obratilo se tri tisuće ljudi. A njihovo naučavanje i njihovo zajedništvo činilo je temelj novog djela koje je Bog započeo onih dana – skupštine (crkve) živoga Boga (Dj 2,42).

No to ne znači da prije toga dana nisu činili ništa. Od prvoga dana otkako su bili kod njega, Gospodin je imao posla za njih. No to su bile jednostavne zadatke – pomoćni poslovi, kako bismo mi rekli. Imali su udjela u svim nevoljama

i neprijateljstvima zbog Evanđelja (Mk 3). Veslali su tada kad je Gospodin želio preći preko jezera (Mk 4,35-41), itd.

Od prvoga dana nakon našeg obraćanja Gospodin nas želi upotrijebiti – *ako smo s njim*. Želimo li raditi za Gospodina, uvijek ima nešto što možemo raditi. Možemo dijeliti traktate; možemo pozivati ljude na evangelizacijske skupove ili na proučavanja Biblije; možemo pomagati u pripremama tih sastanaka itd. Ako želimo raditi, ako smo spremni *služiti mu*, Gospodin će nam uvijek naći posla. To znači da moramo biti spremni činiti *sve* ono što nam on naloži da činimo. Ne smijemo očekivati da će nam Gospodin na početku dati velike zadatke.

U Mateju 25 Gospodin je svakome od svojih slugu dao „po njegovoj sposobnosti“. Značajno je da sluga s jednim talentom – ne sluga s pet talenata, ili onaj s dva – nije radio i da upravo njeega Gospodin mora nazvati „zlom i lijenim slugom“. I zato što sluga nije dobro upotrijebio taj svoj jedan talent, on mu je bio oduzet i predan onome koji je tako marljivo radio s talentima koji su mu bili povjereni. Tako je taj primio još više. Što smo marljiviji u malim djelatnostima koje nam je Gospodin povjerio, to jest u onima koje on stavlja pred nas, tim prije će nam moći dati veći posao – svakako, pod uvjetom da i te manje dužnosti izvršimo u poslušnosti i ovisnosti o Njemu.

Prije mnogo godina u brdovitim predjelima SAD-a živjela je djevojka-sluškinja koja nije imala više od tri mjeseca škole. Plaća joj je bila četiri dolara, od čega je jedan dolar davala za prostoriju crkve, jedan za misijski rad, a preostala

dva svome ocu, koji je bio siromašan i morao je hraniti veliku obitelj. Davala je više negoli svi drugi u čitavom okruženju. Navečer je često do kasno u noć radila i druge poslove kako bi zaradila novac da kupi odjeću.

Neki ozbiljan Božji sluga posjetio je to mjesto. Zbog ograničenih mogućnosti smještaja ustupila mu je svoju sobicu. Na stolu je ležala njezina Biblija i on je, listajući je, na gotovo svakoj stranici nailazio na bilješke. No najsnažnije ga je pogodila bilješka uz Marka 16,15 – „Idite u sav svijet i propovijedajte evanđelje svakome stvorenju.“ Kraj toga je čitko velikim slovima napisala: „Oh, kad bih barem i ja to mogla!“

Idući dan je želio razgovarati s njom o tome, a ona je briznula u tako glasan plač da iz nje nije više mogao izvući ni riječ. Kasnije je čuo njezinu priču. Obratila se kad joj je bilo četrnaest godina. Došavši jednog dana kući našla je list s naslovom „Vapaj Kine za Evanđeljem“. Nitko nije znao odakle se pojavio taj list. Od tog trenutka njezine su misli bile ispunjene Kinom. Deset godina je dan za danom molila Gospodina da je pošalje u Kinu. No nedavno je kod nje nastala promjena. Zaključila je da je pogriješila i da je Gospodin nije pozvao za misionarku u Kini, nego za misionarku u kuhinji. Od toga trenutka molila je: „Učini me voljnom postati misionarkom za tebe u kuhinji.“ I Gospodin je uslišao njezinu molbu.

Deset godina težila je za nečim velikim, iako nije zanemarivala ni ono sitno – o tome su svjedočili njezini novčani prilozii. Ali sada je bila voljna činiti nešto sasvim malo – svijetliti kao svjedok za Gospodina u malom krugu ku-

hinje. *Sada ju je Gospodin mogao upotrijebiti za vrlo blagoslovljen rad u Kini!* Taj Božji sluga je, naime, postao uvjeren da ga je Gospodin u to selo poslao osobito zato da pomogne toj djevojci. I naposljetku je otišla u Kinu. „Onaj tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran“ (Lk 16,10).

Ovisnost o Gospodinu

Vidjeli smo da Gospodin po vlastitoj volji poziva svoje sluge i odašilje ih. No to nije sve! Službu treba vršiti i u ovisnosti o Gospodinu. „Raznovrsne su službe, ali isti Gospodin“ (1 Kor 12,5). Sluge u Mateju 25 morale su položiti račun svome Gospodaru. Učenici u Marku 6,30 došli su i „izvijestili ga o svemu, što su činili i što su naučavali“ (Vidi i 1. Korinćanima 3,10 do 4,5).

Kako bismo mogli dorasti toj odgovornosti, primili smo Svetog Duha. On nas želi voditi u svemu, tako da nikada ne činimo našu vlastitu volju (Gal 5,17). To je osobito slučaj u „službi“. „Mi koji Duhom Božjim služimo“ (Fil 3,3; vidi i Dj 16,6-10). „A sve to čini jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose kako on hoće“ (1 Kor 12,11). Tako smo u našoj službi vođeni Svetim Duhom. Službu pak obavljamo u ovisnosti o Gospodinu i u odgovornosti pred njim.

To je iznimno značajno. To nam, prije svega, daje veliku smjelost. Ako vjernik gleda na sebe, nikada neće imati smjelosti za bilo što. U sebi vidi toliko slabosti i nedostatnosti da nema hrabrosti išta učiniti. Čak i ako zna da je primio dar od Gospodina i da ga je Gospodin pozvao, duboko u sebi je svjestan da ne može udijeliti ni jedan jedini blagoslov. Nikada se neki grešnik nije obratio kroz

riječi čovjeka, niti je vjernik bio blagoslovljen ljudskim riječima. Ta kako bi itko mogao znati koje su potrebe onoga kome – ili pred kim – govori?

Ali ako nas upotrebljava Sveti Duh, ishod će uvijek biti blagoslov. On zna koje potrebe postoje u tom trenutku i kako se može pomoći. On onima koje upotrebljava daje duhovne riječi, kako bi navijestali ono što je duhovno (1 Kor 2,13).

To je, istodobno, i velika odgovornost. Moramo pomno paziti na vodstvo Svetog Duha kako bi on mogao upotrijebiti onoga koga on želi. Postoji, naime, samo jedan koji ima slobodu voditi, kako u osobnoj službi tako i na skupovima zajednice. Potpuno je suprotno Svetom pismu, i zapravo je to preziranje prisutnosti Svetog Duha, kad mislimo da smo mi sposobni odrediti tko treba služiti na skupovima zajednice. To jednako vrijedi ako kažemo da svatko ima pravo sudjelovati u službi, kao i ako to pravo ograničimo na jednu ili nekoliko osoba. Jedino Sveti Duh ima pravo odrediti koga želi upotrijebiti; a to zna-

či da je naša dužnost da na sastancima budemo spremni da nas on upotrijebi kad god on hoće.

Jasno je da na sastancima na kojima se javno govori Sveti Duh upotrebljava darove koje je za tu svrhu dao sâm Gospodin. Ali on ima pravo upotrijebiti i manje darove, čak i ako su veći darovi prisutni. Što se pak tiče moljenja i zahvaljivanja, ili predlaganja pjesama, za to nisu potrebni nikakvi darovi. Ono što ljudi ponekad nazivaju „darom molitve“ najčešće je samo očitovanje tijela. Za molitvu ili zahvaljivanje Sveti Duh može upotrijebiti svakoga čije je duhovno stanje takvo da može biti upotrijebljen.

Kakva li je, dakle, odgovornost na svakome od nas – od najmlađega do najstarijega – da na sastancima budemo takvi da nas Sveti Duh može upotrijebiti i da se dademo upotrijebiti kada god on to želi.

Uz srdačan pozdrav,
Vaš brat u Gospodinovoj službi,
H. L. H.

Autoritet Božje riječi

„Četrdesete godine, u jedanaestome mjesecu, prvoga dana toga mjeseca, govorio je Mojsije djeci Izraelovoj u skladu sa svime onime što mu je GOSPODIN zapovjedio za njih.“ (Ponovljeni zakon 1,3)

Ovih nekoliko riječi sadrži obilje važnih pouka za svakog Božjeg slugu, za sve one koji su pozvani služiti u riječi i nauku. Mojsije je dao narodu samo ono što je on sâm primio od Boga, ništa više i ništa manje. Doveo ih je u izravan odnos s Jahvinom živom Riječju. To je glavno načelo službe u svim razdobljima. Ništa drugo nema nikakvu stvarnu vrijednost. Božja riječ je jedino što će ostati. U njoj je božanska snaga i autoritet. Sve što je samo ljudsko učenje, koliko god zanimljivo i koliko god privlačno u sadašnjem trenutku, proći će i ostaviti dušu bez temelja na koji se može osloniti.

Stoga bi svaki služitelj u Božjoj zajednici trebao ozbiljno i ljubomorno nastojati propovijedati Riječ u svoj njezinoj čistoći i u svoj njezinoj jednostavnosti; dati je ljudima kao da je dobivaju od Boga; predočiti im istinsku Božju riječ. Tako će njihovo služenje živom snagom djelovati na srca i savjesti slušatelja. Tako će se, putem Riječi, njihove duše povezati sa samim Bogom, što će im dati temelj i sigurnost, koji nikada ne bi mogao dati ni jedan ljudski nauk.

Promotrimo blagoslovljenoga apostola Pavla. Poslušajmo što on govori o

tome predmetu. „Ni ja, kada sam došao k vama, braćo, nisam došao s uzvišenošću govora ili mudrosti navješćujući vam svjedočanstvo Božje, jer sam odlučio ne znati među vama ništa drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga. I ja sam bio s vama u slabosti, u strahu i u mnogom drhtanju. I govor moj i moje propovijedanje nije bilo u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u iskazivanju Duha i snage: da vaša vjera ne bude u ljudskoj mudrosti, nego u snazi Božjoj“ (1 Kor 2,1-5).

Taj iskren i vjeran Kristov sluga nastojao je jedino dovesti duše svojih slušatelja u dodir sa samim Bogom. Nije ih nastojao povezati s Pavlom. „Tko je, onda, Pavao, i tko je Apolon? Samo poslužitelji *po kojima ste povjerovali.*“ Glavni cilj svakog lažnog služenja je vezati ljude za sebe. Tako se uzdiže služitelj; Bog je isključen, a duša je ostavljena bez ikakvog božanskog temelja na koji bi se mogla osloniti. Blagoslovljen cilj istinskog služenja je, naprotiv, kao što vidimo kod Pavla i Mojsija, vezati ljude uz Boga. Tako služitelj ima svoju ispravnu ulogu – on je samo oruđe; Bog je uzvišen, a duša je utvrđena na čvrstom

temelju koji se nikada ne može poma- knuti.

No poslušajmo još nešto što naš apo- stol veli o tom značajnom predme- tu. „Nadalje vam, braćo, obznanjujem evanđelje koje sam vam propovijea- o, koje ste i primili i u kojemu stoji- te; po kojemu ste i spašeni, ako pamti- te što sam vam propovijedao, osim ako ste uzalud povjerovali. *Jer predao sam vam najprije ono što sam i primio:*“ – ništa više, ništa manje, ništa drugačije – „da je Krist, *prema Pismima*, umro za naše grijehe i da je bio pokopan, i da je treći dan, *prema Pismima*, uskrsnuo“ (1 Kor 15,1-4).

To je jasna riječ koju bi trebali najozbilj- nije razmotriti svi oni koji žele biti istin- ski i učinkoviti Kristovi služitelji. Apo- stol je brižljivo pazio na to da čista bu- jica iz svog živog izvora, iz Božjeg srca, teče u duše Korinćana. Osjećao je da je sve drugo bezvrijedno. Ako bi ih nasto- jao vezati uz sebe, ružno bi obeščastio svog Učitelja; njima bi pak učinio veliko zlo, a sâm bi, zasigurno, pretrpio štetu u Kristov dan.

No Pavao je znao što je bolje. On ni- zašto na svijetu ne bi gradio na samo- me sebi. Čujmo što govori voljenim So- lunjanima: „Zbog toga i mi neprestano zahvaljujemo Bogu što ste, *primivši ri- ječ poruke Božje* koju ste čuli od nas, prihvatili *ne kao riječ ljudsku*, nego ona- kvu *kakva uistinu jest: riječ Božju* koja učinkovito djeluje i u vama koji vjeruje- te“ (1 Sol 2,13).

Osjećam veliku odgovornost da ovaj važan predmet dadem na ozbiljno razmatranje Božjoj crkvi. Kada bi, u po- gledu ovog predmeta, svi oni koji se

smatraju Kristovim služiteljima slijedili primjer Mojsija i Pavla, bili bismo svje- doci velikih promjena u crkvama. No ja- sna je i ozbiljna činjenica da se Božja cr- kva, poput Izraela u prošlosti, potpuno udaljila od autoriteta Božje riječi. Gdje god odete, vidjet ćete da se čini i nau- čava ono što nema nikakva temelja u Pismu. Ne samo da se dopušta, nego i odobrava, pa čak i otvoreno zastupa ono što je u izravnoj suprotnosti s Kri- stovim mislima. Ako pitate gdje se na- lazi božanska potvrda za takvo što, za određenu odredbu ili postupanje, do- bit ćete odgovor da nam Krist nije dao smjernice za sve pojedinosti upravlja- nja crkvom; da nam je po pitanju cr- kvenog uređenja, crkvenog poretka i liturgijskih bogoslužja ostavio slobodu da postupamo sukladno vlastitoj savje- sti, prosudbi ili vjerskim osjećajima; da je, zapravo, besmisleno zahtijevati po- stupanje po načelu „Tako govori Go- spodin“ u svim pojedinostima vezanim za naše vjerske ustanove; da je tako mnogo toga što se treba urediti sukla- dno našim narodnim običajima i našem uvriježenom načinu razmišljanja. Sma- tra se da su kršćani potpuno slobodni organizirati se u takozvane crkve, oda- brati vlastit način upravljanja crkvom, sve urediti onako kako oni žele i sami si postaviti crkvene službenike.

Pitanje koje bi si kršćanin trebao posta- viti jest: „Je li to zaista tako?“ Je li mo- guće da je naš Gospodin Krist ostavio svoju crkvu bez vodstva u pogledu toga što je tako značajno? Je li moguće da je Božja crkva, po pitanju pouka i au- toriteta, prošla slabije negoli Izrael? U Izlasku, Levitskom zakoniku i Brojevima vidimo čudesno Jahvino nastojanje da

svoj narod pouči o najsitnijim pojedinstima povezanim s njihovim javnim bogoštvljenjem i privatnim životom. Sve je bilo uređeno i utvrđeno božanskom točnošću: u pogledu šatora, prebivališta, svećenstva, obredâ, različitih blagdana i žrtava, povremenih osobitosti, mjeseća, dana, pa čak i u pogledu sati. Nije ostavljeno ništa što bi čovjek trebao urediti po ljudskom nahođenju. Čovjekova mudrost, njegove prosudbe, njegov razum, njegova savjest nije imala ništa s time. Da je to bilo prepušteno čovjeku, kako bismo ikada mogli imati taj veličanstven, dubok i dalekosežan sustav tipoloških prikaza koji nam je zabilježen Mojsijevom nadahnutom pisaljkom? Da je Izraelu bilo dopušteno činiti onako kako bi nas neki htjeli uvjeriti da je dopušteno crkvi, kakva zbrka, kakvo trvenje, kakve nesuglasice, kakve beskrajne sljedbe i stranke bi bile neminovan ishod!

No, nije bilo tako. Sve je bilo uređeno Božjom riječju. „Kao što je Gospodin zapovjedio Mojsiju.“ Ta velika i važna rečenica bila je pridodana svemu što je Izrael morao činiti, kao i svemu što nisu smjeli činiti. Njihove narodne ustanove i njihove kućne navike, njihov javni i njihov privatni život – sve je bilo obuhvaćeno autoritetom izjave „Tako govori Gospodin“. Ni jedan član zajednice nije mogao reći: „Ja to ne vidim tako“, ili: „Ne mogu to prihvatiti“, ili: „Ne mogu se složiti s time“. Takav govor mogao bi se smatrati samo plodom samovolje. To bi bilo isto kao i kad bi rekao: „Ne mogu se složiti s Jahvom.“ A zašto? Zato što je Božja riječ rekla svoje o svemu, i to takvom jasnoćom i jednostavnošću da nije ostavljeno nimalo prostora za ljud-

sko raspravljanje. Tijekom čitavog razdoblja Zakona nije ostavljena ni dlaka prostora u koju bi se moglo umetnuti neko ljudsko mišljenje i prosudba. Nije dolikovalo da čovjek ni mrvicu pridoda tom ogromnom sustavu slika i sjena koji je osmišljen u božanskome umu i zapisan tako jasnim i određenim jezikom da je Izrael morao samo *poslušati* – ne prepirati se, ne razmišljati, ne raspravljati, nego poslušati.

Nazalost su, kao što znamo, podbacili. Činili su vlastitu volju; išli su vlastitim putem; „svatko je činio ono što je bilo ispravno u njegovim očima.“ Udaljili su se od Božje riječi, slijedili su zamisli i nakane svojih zlih srdaca te navukli na sebe gnjev i nezadovoljstvo uvrijeđenog Boga, pod kojim trpe do današnjeg dana, a u budućnosti će trpjeti tjeskobu kakve još nije bilo, niti će je biti.

No sve to nema nikakva utjecaja na predmet koji upravo razmatramo. Izrael je imao Božje riječi; i te riječi bile su im božanski dovoljno vodstvo u svemu. Nije ostavljen nikakav prostor za ljudske zapovijedi i nauke. Gospodinova riječ skrbila je za svaku moguću potrebu, a ta riječ bila je tako jasna da joj nije potreban nikakav ljudski komentar.

Je li Božja crkva slabije zbrinuta u pogledu vodstva i autoriteta negoli Izrael u prošlosti? Je li kršćanima prepušteno da si sami osmisle i uređuju bogoštvlje i bogoslužje? Je li ijedno pitanje ostavljeno otvoreno za ljudsku raspravu? Je li Božja riječ dovoljna ili nije? Je li ostalo išta za što u njoj nije priskrbnjeno? Poslušajmo pažljivo ovo snažno svjedočanstvo: „Sve Pismo je od Boga nadahnuo i korisno je za nauk, za uvjerenje, za popravljanje, za odgajanje u

pravednosti: da čovjek Božji bude *sa-
vršen, posve opremljen za svako dobro
djelo*“ (2 Tim 3,16.17).

Tu je uključeno sve. Sveto pismo sadrži sve što bi Božjem čovjeku moglo biti potrebno za to da bude učinjen savršenim, posve opremljenim za sve što se može nazvati „dobrim djelom“. A ako je to istinito za Božjeg čovjeka kao pojedinca, jednako je istinito i za Božju crkvu skupno. Pismo je dostatno – za svakoga, za sve. Hvala Bogu što je tako. Kako li je velika milost to što imamo takav božanski vodič! Što bismo činili da nije tako? Kamo bismo se okrenuli? Što bi bilo s nama? Kakva bi beznađna zbrka bila kad bismo bili prepušteni ljudskoj predaji i ljudskim odredbama u onome što je Božje! Kakav sukob mišljenja! Kakve oprečne prosudbe! A sve to, naravno, jer bi svaki čovjek imao jednako pravo iznijeti svoje mišljenje i predložiti svoj plan.

Netko će, možda, reći da usprkos tome što imamo Sveto pismo ipak postoje brojne sekte, stranke, vjerovanja i uvjerenja. No zašto je to tako? Jednostavno zato što odbijamo pokoriti svoje čitavo moralno biće autoritetu Svetog pisma. To je tajna toga – istinski izvor svih tih sektâ i stranaka koje su sramota i žalost Božje crkve.

Uzaludno je kad ljudi govore da je sve to samo po sebi dobro; da je to prirodan plod slobodnog razmišljanja i osobnog prosuđivanja, čime se naročito hvasta protestantsko kršćanstvo. Ne mogu i ne želim ni na trenutak vjerovati da će takav stav opstati pred Kristovim sudištem. Vjerujem, naprotiv, da je upravo ta toliko hvaljena sloboda misli i neovisnost prosuđivanja u izravnoj supro-

tnosti s duhom duboke i smjerne poslušnosti kakvu zavređuje naš Gospodar i Učitelj. Kakvo pravo ima sluga donositi svoje osobne prosudbe naočigled jasno izraženoj volji njegova gospodara? Nikakvo. Dužnost sluge je samo poslušati, a ne razmišljati ili postavljati pitanja; njegova je dužnost činiti ono što mu je rečeno. On će podbaciti kao sluga ukoliko postupa po svojim osobnim prosudbama. Najljepša moralna osobina slugina karaktera je bezuvjetna i bespogovorna pokornost. Glavni slugin posao je vršiti volju njegova gospodara.

Tako je to u potpunosti prihvaćeno u ljudskim poslovima; no u pogledu onog Božjeg ljudi misle da imaju pravo na osobno prosuđivanje. To je velika pogreška. Bog nam je dao svoju Riječ; i ta Riječ je tako jasna da tragateljji, pa ni oni priprosti, ne trebaju zalutati u njoj. Ako bismo, dakle, svi bili vođeni Riječju, ako bismo se u duhu bespogovorne poslušnosti poklonili pred njezinim božanskim autoritetom, ne bi moglo biti suprotnih mišljenja i podjela na međusobno suprotstavljene skupine. Sasvim je nemoguće da bi glas Svetog pisma mogao naučavati usprotivljene nauke (doktrine). Ono ne bi moglo poslužiti kao osnova za suprotne škole mišljenja. Bila bi, zapravo, velika uvreda božanskoj Knjizi ako bi joj se pokušalo pripisati svu žalosnu zbrku u današnjoj crkvi. Svaki pobožan um mora prestrašeno ustuknuti pred takvom bezbožnom mišlju. Pismo ne može proturječiti samom sebi i, zbog toga, ako se dvoje ljudi ili njih deset tisuća dadu poučiti Pismom, svi će oni misliti jednako.

Čujmo što blagoslovljen apostol veli crkvi u Korintu, a i nama: „Zaklinjem vas,

braćo, imenom *Gospodina našega, Isusa Krista*, (uočimo snažnu moralnu snagu ovog poziva) da svi *govorite isto* i da ne bude među vama razdorâ; nego budite posve ujedinjeni u *istoj misli* i u *istome uvjerenju*.”

No pitanje je bilo kako se može postići to blagoslovljeno stanje? Je li se to moglo postići tako da svatko ima pravo na svoje osobno prosuđivanje? To je, nažalost, upravo i prouzročilo sve podjele i prepiranja u korintskoj zajednici te izazvalo oštar prijekor Svetog Duha. Ti jadni Korinćani smatrali su da imaju pravo na samostalno razmišljanje, prosuđivanje i odabiranje, a kakav je bio ishod? „Jer rekoše mi za vas, braćo, oni iz Klojine kuće, da među vama ima prepiranja. Velim to da *svaki od vas govori*: „Ja sam Pavlov”, „Ja Apolonov”, „Ja Kefin”, „Ja Kristov”. Zar je Krist razdijeljen?”

Eto, tu imamo osobno prosuđivanje i njegove neminovne žalosne posljedice. Svatko ima pravo misliti za sebe kao i onaj drugi; i nitko nema pravo nametati svoje mišljenje drugome. Pa gdje je onda rješenje? U odustajanju od naših osobnih mišljenja i skrušenom pokoravanju vrhovnom i apsolutnom autoritetu Svetog pisma. Da nije tako, kako bi apostol mogao preklinjati Korinćane da „svi govore isto i da budu posve ujedinjeni u istoj misli i istome uvjerenju”? Ta tko bi mogao propisati to „isto” što bi svi trebali „govoriti”? U čijim „mislima”, ili u čijem „uvjerenju” bi svi trebali biti „posve ujedinjeni”? Ima li ijedan član zajednice, kako god bio nadaren ili inteligentan, i mrvicu prava određivati što bi njegova braća trebala govoriti, ili misliti, ili kako bi trebala prosuđivati?

Sasvim sigurno da nema. Postojala je samo jedna apsolutnost, zbog božanskog autoriteta kojemu su svi bili dužni, ili, bolje rečeno, povlašteni pokoriti se. Ljudska mišljenja, čovjekova osobna uvjerenja, njegova savjest, njegove misli, sve to mora zadržati samo svoju stvarnu vrijednost; a u pogledu autoriteta je sve to, sasvim sigurno, potpuno bezvrijedno. Božja riječ je *jedini* autoritet; i ako smo upravljani njome, onda će „svi govoriti isto” i „neće biti podjela među nama”; nego ćemo biti „posve ujedinjeni u istoj misli i istome uvjerenju”.

To je stvarno divno, ali, nažalost, to nije sadašnje stanje Božje crkve; i zbog toga je sasvim očigledno da nismo upravljani tim jednim vrhovnim, apsolutnim i dostatnim autoritetom – glasom Svetog pisma – tim nadasve blagoslovljenim glasom koji nikada ne može izreći ni jedan neskladan ton – glasom koji obrezanom uhu uvijek zvuči božanski.

U tome je korijen svega. Crkva se udaljila od Kristova autoriteta kakav je utvrđen u Njegovoj riječi. Sve dok se to ne uvidi, raspravljanje o pravima sukobljenih sustava, bilo crkvenih ili teoloških, samo je gubljenje vremena. Ako čovjek ne uvidi da je njegova sveta dužnost putem Božje riječi provjeravati svaki crkveni sustav, svako liturgijsko bogoslužje i svako teološko vjerovanje, raspravljanje je potpuno beskorisno. Ako bi bilo dopušteno uređivati nešto sukladno razboritosti, sukladno ljudskom prosuđivanju, ljudskoj savjesti ili ljudskom razmišljanju, onda bismo to smjestili mogli proglasiti beznadnim i odustati od toga. Ako nemamo božanski postavljen autoritet, ako nemamo savršene

no mjerilo, nepogrešivog vodiča, ne vidim kako je moguće da bilo tko bude siguran da ide pravim putem. Ako bi zaista bilo istina to da nam je prepušteno da sami izaberemo između nebrojenih putova koji se nalaze oko nas, onda bi, zasigurno, bilo gotovo sa svime; gotovo s mirom uma i počinkom srca; gotovo sa svom svetom postojanošću čvrstih nauma i utvrđenih ciljeva. Ako za temelj na kome stojimo, za put kojim idemo i za djelo u koje smo uključeni ne možemo reći „Ovo je ono što je zapovjedio Gospodin“, možemo biti uvjereni da smo na pogrešnom mjestu, i što ga prije napustimo, tim bolje.

Bogu hvala, za njegovo dijete i za njegovog slugu nema nikakve potrebe da ni za trenutak ostane u povezanosti s onime što je pogrešno. „Neka odstupi od nepravdnosti svaki koji imenuje ime Kristovo.“ Kako ćemo pak znati što je to nepravdnost? Putem Božje riječi. Što god je protivno Pismu, bilo u moralu ili nauku, nepravdnost je i moram odstupiti od toga, koliko god me to stajalo. To je stvar svakog pojedinačno. „Neka svaki“; „onaj tko ima uši“; onaj koji pobijedi“; „ako tko čuje moj glas.“

Ovo je važno. Zapamtimo to dobro. To je *Kristov* glas. To nije glas ovog ili onog dobrog čovjeka; to nije glas crkve, glas otaca, glas općih crkvenih sabora, nego glas našeg voljenog Gospodina i Učitelja. To je savjest pojedinca, u izravnom i živom dodiru s Kristovim glasom, živom, vječnom riječju Božjom, Svetim pismom. Ako bi sve bilo samo pitanje ljudske savjesti, ljudskog prosuđivanja ili autoriteta, onda bismo se smjesta našli na tlu beznadne nesigurnosti, budući da bi ono što jedan može smatrati

nepravdnošću, drugi mogao smatrati sasvim ispravnim. Mora postojati neko utvrđeno mjerilo ravnjanja, neki vrhovni autoritet koji je obvezujući za sve; i, neka je hvaljen Bog, to doista postoji. Bog je govorio; On nam je dao svoju Riječ; i sada je naša obvezujuća dužnost, naša uzvišena povlastica, naša moralna sigurnost, naša istinska radost, pokoriti se toj Riječi.

Nije važno ljudsko tumačenje Riječi, nego sama Riječ. To je nadasve važno. Ne smije postojati ništa – apsolutno ništa – između čovjekove savjesti i božanske objave. Neki ljudi nam govore o autoritetu crkve. No gdje to nalazimo? Pretpostavimo da stvarno prestrašena, ozbiljna, iskrena duša čezne za time da spozna pravi put. Onda mu se veli neka sluša glas crkve. „Koje crkve“, pita on. Različite crkve se međusobno ne slažu, štoviše, unutar njih samih postoje sukobljene stranke, suprotstavljene sekte (sljedbe), oprečne misaone škole. Na crkvenim saborima je dolazilo do raskola; „crkveni oci“ se nisu međusobno slagali; pape su proklinjale jedan drugoga. A ako se uplašeni tragatelj u beznadnoj zbunjenosti okrene od tih velikih tijela kako bi našao put među slobodnim protestantima, što će pak boljeg naći kod njih?

Ah, dragi čitatelju, sve je to potpuno beznadno. Sve ono što se naziva crkvom pobunilo se protiv Kristova autoriteta i nipošto ne može biti ni vodič niti autoritet za bilo koga. U drugom i trećem poglavlju knjige Otkrivenja crkva je prikazana pod osudom, a poziv ponovljen sedam puta glasi: „Tko ima uho da čuje, neka čuje“ – što? Glas crkve? Nemoguće! Gospodin nas nikada ne bi

uputio na to da slušamo glas onoga što je i samo pod osudom. Što, dakle, treba čuti? „Neka čuje što Duh govori crkvama.“

A gdje se taj glas može čuti? Samo u Svetim pismima, koje je Bog u svojoj neizmjerljivoj dobroti dao kako bi vodio naše duše na put mira i istine, usprkos beznadnoj pokvarenosti crkve i dubokoj tami te divljoj zbrci sveukupnog kršćanstva. Ne može se ljudskim jezikom dovoljno naglasiti vrijednost i važnost posjedovanja božanskog i zbog toga nepogrešivog i dostatnog vodstva i autoriteta za naš osobni put.

No, podsjetimo se, odgovorni smo pokoriti se tome autoritetu i slijediti to vodstvo. Potpuno je beskorisno, štoviše, opasno u moralnom smislu, ispovijedati da imamo božansko vodstvo i autoritet ako mu nismo potpuno podložni. To je bila značajka Židova u doba našega Gospodina. Oni su imali Pisma, ali im se nisu pokoravali. A jedna od najžalosnijih značajki sadašnjeg stanja kršćanstva jest hvastanje da se posje-

duje Bibliju, dok se autoritet te Biblije drsko odbacuje.

Duboko osjećam ozbiljnost tog stanja i želim to najozbiljnije utisnuti u savjest čitatelja kršćanina. Među nama se Božja riječ praktički zanemaruje. Posvuda se provodi i dopušta ne samo ono što nije utemeljeno na Pismu, nego i ono što mu je potpuno oprečno. Nismo isključivo vođeni niti potpuno upravljani Pismom.

Sve je to nadasve ozbiljno i zahtijeva pozornost Gospodinova naroda na svakome mjestu. Uvjeren sam da će obilježje svih onih koji žele živjeti odano, u završnim danima povijesti crkve na Zemlji, biti duboko poštovanje prema Božjoj riječi i iskrena privrženost osobi našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. To dvoje je nerazdvojivo povezano svetom i neraspadljivom poveznicom.

C. H. Mackintosh

*(Iz uvoda knjige „Bilješke o Knjizi Pono-
vljenog Zakona“)*

Pomoć na putu vjere

Ovisnost

„Bez mene ne možete učiniti ništa.”

Ivan 15,5

*O, divna Božja ljubavi,
Čuvaj nas u svojoj blizini,
Da po vjeri živimo,
Ime tvoje proslavimo.*

Kada smo stvarno slabi, Bog nas nikad ne pušta; ali ako nismo svjesni svojih slabosti, moramo ih upoznati putem iskustva.

Za nas je najvažnije to da postanemo potpuno ovisni o nepogrešivoj vjernosti, o neiscrpivoj ljubavi, svjesni da će nas to provesti kroz sve.

Svjesna slabost spriječit će vjernika da se usudi učiniti ijedan korak bez Boga.

Snaga se uvijek nalazi tamo gdje sam prisiljen osloniti se na Boga.

Suštinski preduvjet za ispravno stanje duše je svjesna ovisnost.

Uživajmo u ovisnosti – u tome da nam netko tko je iznad nas pomaže i brine se za nas.

Postoji lagodan put u svjetovnosti, i nema ničeg žalosnijeg nego kad kršćanin koji počiva u svojoj udobnosti iz dana u dan živi bez ovisnosti o Gospodinu.

Uvijek moramo ostati u ovisnosti, ili ćemo pasti.

U svakoj pojedinosti našega života nema blagoslova osim u ovisnosti o Bogu ... Ako bih sada razgovarajući s tobom prestao činiti to u ovisnosti o Gospodinu, prestao bi sav blagoslov za moju vlastitu dušu. „Bez mene ne možete učiniti ništa.“ Bez ovisnosti o Gospodinu niti ja mogu korisno govoriti, niti ti možeš imati koristi od slušanja.

Glavno za nas je da se, bez obzira što se dogodi, smirimo u Gospodinovom naručju i ne trčimo tražiti pomoć negdje drugdje.

Možemo govoriti ono što je istinito, u molitvama i u našem svjedočenju, ali ako ne ostvarujemo ovisnost o Gospodinu, nećemo imati snagu u borbi.

Ako nas pobjeda ne dovede do štovanja, onda će naš zajednički hod s Bogom prestati čim zadobijemo pobjedu. Kako je žalosno vidjeti kad pobjeda često dovede samo do opće radosti, a ne i do veće ovisnosti o Bogu i do većeg radovanja njemu.

Nismo u stanju ispravno obaviti ni jednu jedinu posjetu ako nas ne vodi Njegova ruka.

Zapamti: ako smo u potpunoj ovisnosti, nećemo biti napastovani nikakvom napašću ... Kušnje (provjere) će doći, ali onda možemo reći poput Gospodina Isusa: „Zar da ne pijem čašu koji mi je dao Otac?“ Svaka kušnja postaje blagoslovljena prigoda za usavršavanje poslušnosti, ukoliko smo blizu Bogu; ako pak nismo, ona će nam postati napast.

Nismo u stanju učiniti ni najmanju pojedinost bez Njega; a kako je samo blagoslovljeno pouzdati se u Njega! Osjećam da bi sve naše djelovanje trebalo biti jasan i neposredan izražaj Božjih misli, a veličanstveno je raditi (kao i čekati) pod Njegovim izravnim vodstvom.

Nitko nas ne može istrgnuti iz Kristove ruke; no zašto je uopće potrebno to reći ako ne postoji stvarna opasnost u kojoj trebamo biti sačuvani? Vuk „grabi“ (isti izraz koji se koristi i za „oteti“) ovce i rastjeruje ih (Ivan 10,12), iako ih ne može oteti iz Kristove ruke. Tu vidimo našu odgovornost, u tome da budemo ovisni o Njemu, da se oslonimo na njegovu nepogrešivu brigu; koliko god je ono prvo dragocjeno, toliko je ovo drugo neophodno.

Nošenje križa

„Neka svaki dan uzima svoj križ.“

Luka 9,23

*Ti si Gospodine bio ovdje u slabosti,
Od jasal pa do križa u patnji te vidimo.
Divimo se tvojoj krotkosti,
I tvoj put danomice slijedimo.*

Prije negoli uzmemo na sebe vlastit križ, tu je Njegov križ za nas. On je trpio i dao svoj život kao otkupninu.

Sve u ovome svijetu mora se ostaviti, svaka veza s ovim svijetom mora biti prekinuta. Što je nešto bliže srcu, to je opasnije, i tim više bi se trebalo osjećati gnušanje prema tome. Sklonosti ili naklonosti nisu same po sebi zle; ali budući da je Krist odbačen od ovoga svijeta, sve što nas veže za Zemlju mora biti žrtvovano za njega. Njega moramo slijediti, koliko god nas to stajalo; i moramo naučiti kako mrziti vlastit život, pa čak i izgubiti ga, kako ne bismo postali nemarni u nasljedovanju Gospodina.

Križ ćemo imati, ali koja je svrha od toga? To je nešto dobro za nas; to nas odvlači od svijeta; to slama našu volju; oslobađa nas od vlastitog „ja“ tako što nam, možda, prekida veze koje su nam srcu najprivrženije. Križ ima divnu snagu, premda on nije nešto ugodno; da jest, ne bi bio križ.

Isus je dobar Pastir; On izvodi svoje ovce, ide pred njima i ovce ga slijede. Učenici su bili uplašeni dok su slijedili Isusa; Isus ih je doveo do križa. Križ se nalazi na putu koji vodi u slavu ... Križ nam oduzima sve što nas ometa u ostvarivanju naše povezanosti s Kristom u slavi.

Što više vjernosti ima u nama, nedvojbeno je da ćemo tim više trpjeti, ali će onda i utjehe obilovati; samo mi uzmimo križ i, ako to stvarno jest križ, naći ćemo u njemu Isusa, kao i predokus i izvor slave u svojim srcima.

Gospodin kaže: moraš uzeti križ i slijediti me. Ako me slijediš, mogu ti dati križ; to je sve što ti sada mogu dati ... Ti ćeš biti poput mene, i sasvim blizu mene; ali ako si na putu u slavu, moraš računati s križem ... Jesi li spreman uzeti svoj križ, ili se pitaš je li križ ispravan, ili postoji li možda neki drugi put? Gospodin ne poznaje drugi put, a niti ja ne poznajem.

Sve ono što nas vodi k tome da se prilagođavamo svijetu i običajima ljudi, uklanja sablazan križa i ... udaljava nas od Krista.

Ako se moje srce u potpunosti pouzdaje u Krista, to je Njegov križ i Njegova sramota, te ima Kristovu dražesnost i sve je dražesno.

Nužno je da u Gospodinovom djelu prođemo kroz žalosti i kroz radosti, sretni što su naše žalosti njegove žalosti i njegove radosti naše radosti. Što smo bliže njemu i što vjernije predočujemo sliku kakav on jest, tim više ćemo iskusiti protivljenje svijeta ... a još više ćemo iskusiti nedostatak suosjećanja onih kršćana koji ne žele hoditi njegovim stopama ... Ali ako trpimo s Isusom, onda ćemo i vladati s njim.

U istoj mjeri u kojoj uživamo u Isusovom položaju u Nebu, moramo dijeliti i njegov položaj ovdje dolje, to jest biti omrznuti od strane svijeta.

*J. N. Darby
(Iz knjige „Pilgrim Portions“)*

Biblijske slike i simboli

Štit

Štit je u prošlim vremenima bio važno sredstvo za zaštitu u borbi između dva čovjeka. Postojali su veliki štitovi, koji su štitili čitavo tijelo, ali i manji, pomoću kojih se ciljano moglo odbiti i udarce i strijele. Ta riječ se već u SZ često pojavljuje u prenesenom značenju. Tamo se često sâm Bog naziva štitom, to jest zaštitnikom. Abrahamu je on rekao: „Ne boj se, Abrame, ja sam ti štit i tvoja nadasve velika nagrada“ (Post 15,1).

Ako je Bog onda bio siguran štit svakome tko se pouzdao u njega, koliko više je to danas, kada zajedno s Pavlom možemo reći: „Ako je Bog za nas, tko će protiv nas?“ (Rim 8,31). Štit se kao jedan od dijelova Božje bojne opreme spominje samo jedanput u NZ-u – Efežanima 6,16 – kao štit vjere kojim možemo ugasiti sve goruće strijele zloga. Tu je, dakle, vjera taj štit, to jest naše praktično, svakodnevno pouzdavanje u našega Boga i Oca, kao zaštita od đavlovih lukavih i moćnih napada. Time biva utišana svaka dvojba i spriječena svaka sumnja u Božju dobrotu. Štit vjere je uzdanje u Boga jer ga poznajemo.

Mač

Mač je na mnogim mjestima u Svetom pismu simbol suda ili rata te, s time povezano, nasilnom smrću (Post 3,24; Rim 8,34; 13,4 i mnoga druga mjesta).

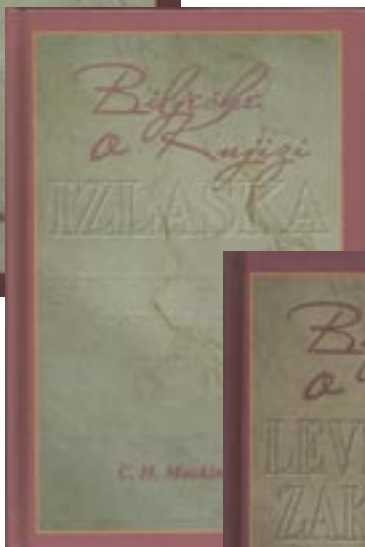
„Mač Duha“ spominje se na šestome mjestu u duhovnoj bojnoj opremi u Efežanima 6,17, gdje je također objašnjeno da je to (pisana) Božja riječ (mlijeko, voda). Taj izraz govori da je Božja riječ bila dana putem Svetoga Duha, koji ju i objašnjava, te se zbog toga može ispravno upotrebljavati samo u njegovoj snazi (usp. Iv 16,13; 1 Kor 2,13; 2 Pet 1,21). Taj mač je jedino stvarno oružje u duhovnoj opremi. Naše vlastite snage ili naša pamet nisu prikladna oružja u borbi protiv neprijatelja duša, nego samo Božja riječ. Najbolji primjer dao nam je Gospodin Isus, koji se sâm „borio“ tim oružjem kad je bio kušan od Sotone. Tri puta je kušača pobijedio jednostavnim riječima: „Pisano je“ (Mt 4,4.7.10). U Hebrejima 4,12 govori se da je Božja riječ živa i djelotvorna, i oštija od svakog dvosjeklog mača. I činjenica da iz usta Sina čovječjega izlazi oštar dvosjekli mač postaje razumljiva ako se misli na riječ koja izlazi iz njegovih usta.

Arend Remmers

(iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)

POSEBNA PONUDA

Sve četiri knjige za 200 kn!

Narudžbe:

zivarijec@gmail.com

Više pojedinosti i narudžbenicu može se naći na stranici:

<http://zivarijec.blogspot.com>

Dostava nije uračunata u cijenu.